

Bút Chì

Thiếu nữ ngập ngừng đứng trước một tiệm bán bút trong một khu thương mai. Để chắc ăn, cô nhìn lại địa chỉ trong miếng giấy nhỏ cầm tay rồi mới bước vào cửa tiệm.

Đó là một tiệm chuyên bán bút và những đồ linh tinh sách vở học trò... Tuy tiệm tương đối nhỏ, nhưng lối trang trí khá mỹ thuật, với những tủ kính bày biện cơ man những loại bút khác nhau. Bên cạnh điểm tô thêm mấy hình tượng làm bằng crystal, soi dưới ánh đèn, trông càng lung linh, đẹp mắt...

Thiếu nữ lang thang nhìn một cách lơ đãng những cây bút nằm ngăn nắp. Có nhiều loại mang những nhãn hiệu nàng không hề biết tên, nhưng bên cạnh là một giá tiền cắt cổ. Bỗng dưng, nàng chú ý đến một cặp bút được đặt ngăn nắp bên nhau, bên cạnh điểm tô bằng một cái tháp 7 tầng bằng thủy tinh trong suốt. Vốn là người giàu tưởng tượng, hay nhân cách hoá, nàng mỉm cười khúc khích nghĩ rằng: Chà, trông "cặp vợ chồng" này đẹp đôi nhỉ? Lại còn được gần tháp thờ Sá Lợi Phật nữa, tha hồ mà thích nhé...!!!!

Còn đang lảng quăng với những ý tưởng... tào lạo Một gã bán hàng, mặt mũi bảnh bao, diện một bộ complet màu đen. Trên cổ treo lủng lẳng một chiếc cà vạt màu vàng chói. (Hình như bộ quần áo mới cắt chỉ mặc lần đầu hay sao mà thấy hần có vẻ hơi cứng trong mỗi bước đi, cộng thêm tiếng sột soạt của vải mới làm cho hần trông nửa... quê mùa, nửa... thời thượng. Nếu nhìn kỹ hơn một chút, cộng thêm sự tưởng tượng phong phú - một cách ranh mãnh - có lẽ, trông hần hơi giống... cây bút mực màu đen, viền vàng..) Mon men, đến gần, hần hỏi han:

- Này cô, cô cần giúp gì không??

Thiếu nữ giật mình quay lại, nhưng không chú ý lắm đến hần, mà lại nhìn suốt vào bên trong như có ý tìm kiếm. Ngập ngừng, thiếu nữ cất giọng:

- Xin lỗi, có... Bút Chì ở đây không ạ??

Gã nhìn thiếu nữ một thoáng rồi nhanh nhẩu trả lời:

- Ồ..., tưởng gì... Bút chì ở đây thiếu giống. Cô muốn mua bao nhiêu cũng có... (chỉ tay về cuối phòng, trên một cái kệ gần sát đất, ngổn ngang nhiều phong bút chì được để trong một basket bằng nhựa).

Thiếu nữ hơi đỏ mặt lúng túng:

- Không..., không....!!! Tôi muốn hỏi.... anh Bút Chì cơ....!!!

- À... Bút Chì chưa tới.. Nhưng có tôi (vỗ ngực), Bút Mực. Thăng kia, (chỉ một tên đang ngồi ủ rũ góc phòng) Bút Lông. Chúng tôi có thể giúp cô được điều gì chăng???

Một thoáng thất vọng trên đôi mắt thiếu nữ:

- Không..., không....!!! Ca" m ơn ông...

Nói rồi, nàng dợm bước quay lưng...

Bút Mực tỏ vẻ hơi khó chịu, cho rằng mình - dân "bút mực" - ngon thế này mà cả đến một cô gái rất... tầm thường cũng chỉ nhìn mình bằng một cái nhìn thoáng qua... Hần gọi giật:

- Này cô...!!!

- Hử??...

Hơi cao giọng, hăn hỏi:

- Thằng Bút Chì có cái gì mà cô phải thích?? Nó chỉ là loại bút... hạng bét trong tất cả các loại bút. Chỉ cần bỏ ra một đồng cũng có thể đem về cả chục cây. Còn tôi đây nè... (vỗ ngực), Bút Mực, đã ngon rồi, lại còn có cái mác " mont Blanc" ...

Thiếu nữ đỏ bừng mặt vì câu nói thô lỗ của gã bán hàng. Nàng cau mày, tỏ vẻ bất mãn, ngắt ngang:

- Ông này ăn nói hồ đồ quá đi thôi...!!! Tào sao ông lại... " dám" gọi người ta bằng " thằng" ??

Bút Mực cau tiết:

- Không gọi nó bằng thằng thì chẳng lẽ lại phải gọi nó bằng " Ông - Cỗ - Nội" chắc?? Nó là bạn... hạng bét của tôi thì tôi muốn gọi bằng gì mà chả được?? !!!

Thiếu nữ nhìn Bút Mực bằng đôi mắt đầy thất vọng, khuôn mặt khể chao đi, nàng thấp giọng:

- Phải rồi, mỗi người đều có sự tôn trọng riêng với đối tượng của họ. Tôi cũng thật vô lý khi đã nói lên những điều đó.. (đổi giọng tâm sự, khuôn mặt nàng hơi hồng lên vì thẹn). Tôi thích.... Bút Chì (nàng kiểm duyệt bớt chữ " anh") vì dễ vẽ..., dễ bôi... Nhất là người ưa viết như tôi thì lại càng phải thích lắm...!! (đôi mắt trở nên mơ màng...) Tựa như tâm thức hay khởi lên những ý niệm, cái nào đẹp thì giữ, cái nào xấu thì bôi đi... Đâu có như bút mực, viết xong, muốn bôi đi phải để lại trên tờ giấy của tâm thức một dấu mực đen xì... Xấu xí lắm cơ....!! Lại nữa, những loại bút có " mác " như ông thì lại càng... xa tránh, vì ngã mạn to hơn núi Tu Di, chỉ tổ làm cồng kềnh thêm tâm thức mà thôi... !!!

Bút Mực mù mịt, giọng bối rối:

- Cô đây mới thực ăn nói hồ đồ... Cô nói cái gì tôi chẳng hiểu?!? Cái gì là Ngã mạn?? Gì là núi Tu Di?? Đang nói chuyện nọ, cô xỏ chuyện kia... Thiệt tình....!!! Cô làm tôi muốn weng beng luôn cái đầu...!!!

Thiếu nữ cười khúc khích:

- Thì tôi đang nói... ông đó... Mù mịt, hồ đồ !!! Chỉ có cái " mác " bên ngoài, còn tâm thức thì.... rỗng tuếch...!!! Nói rồi, nàng quay lưng bỏ đi...

Bút Mực:

- Này cô...!!!

- Gì nữa đây???

Tăng hăng, Bút Mực nói:

- Nếu tí nữa thằng Bút Chì... (vội bịt miệng, len lén nhìn thiếu nữ, sợ nàng lại cau mày... nổi đoá như lúc nãy...) À quên..., (tăng hăng) Nếu tí nữa... Bút Chì có đến, cô muốn nhắn gì không?? (hắn cũng cần thận, bắt chước nàng " kiểm duyệt" chữ " thằng")

Thiếu nữ tư lự... Khuôn mặt nghiêng nghiêng, hàm răng cắn nhẹ lấy môi dưới:

- Thật ra, tôi cũng chẳng có điều gì quan trọng để nhắn cả. Chỉ vì tình cờ đi ngang qua đây muốn ghé thăm thôi. Nhưng nếu được, xin ông nhắn lại lời này: " Có Con-Múa-Rối ghé qua..."

.....

" Ta là Con-Múa-Rối,
Quây cho đời thêm vui,

Múa theo đời biến hoá...
Trùng trùng duyên nghiệp thôi....."